

[Rytter.]

kunne gaa med til det, for det er dog et mindre Indgreb end det, som er foreslaaet fra vor Side, selv om det er noget mere end det, der blev vedtaget i Folketinget. For at nævne en enkelt Sag, Brinck Eliassen Sagen: den var til Diskussion i Folketinget, og det blev kritiseret af en af Ministerens Partifæller, at Dørene var blevet lukket, nærmest ud fra den Betragtning, at delvis aabne, delvis lukkede Døre er uheldigt, enten maatte man have lukkede Døre eller aabne Døre. Jeg tror, at den Afgørelse, der blev truffet, netop var den rigtige. Spørgsmaalet angik jo i høj Grad Sædeligheden, men det var navnlig Sagens Opklaring til Bunds, der her skulde ske, og en saadan Opklaring til Bunds vilde have været ganske udelukket for aabne Døre. Saa har man sagt, at man kan aabne Dørene en Gang imellem, men det gaar ikke, for hvis man i et 5 Timers Forhør kun aabner Dørene en halv Time, vil det ikke virke vejledende for Offentligheden, men snarere vildledende. Derfor mener jeg, at det var den rigtige Afgørelse, der blev truffet. Men jeg tror ogsaa, at vi i Udvalget maa kunne finde en Vej frem med Hensyn til Offentlighedens Omfang, da vi formentlig alle tilstræber det samme: at vi hverken vil have Torturkamre eller Gabestok.

Jeg har endnu tilbage et Par Spørgsmaal, som Ministeren var inde paa, bl. a. Spørgsmaalet om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel. Jeg har et Par Gange sagt, at det havde været naturligt, om Ministeren havde hørt Højesteret, og her forekommer det mig særlig at være et Tilfælde, hvor Højesteret kunde være hørt, for her var netop afsagt en Dom, hvor Højesteret beklagede ikke at have Hjemmel til at give Erstatning, saaledes at Højesteret her kunde have gjort opmærksom paa, at de nuværende Regler ikke er vidtgaaende nok. Det var Sagen om Sømanden, som man ikke anholdt og heller ikke satte i Varetægtsfængsel, men ganske simpelt gav Tilhold om ikke at forlade Landet. Man „havde ikke Hjemmel til“ at give ham Erstatning, men alene denne Udtryksmaade tyder paa, at der havde været Grund til at gøre det.

Om man nu skal gaa saa vidt med at give Erstatning, som Ministeren foreslaar, og som det er vedtaget i Folketinget, ved jeg ikke, det forekommer mig i alt Fald at være meget farligt. Thi selvfølgelig maa uskyldige Mennesker meget nødig dømmes — det vilde være den største Ulykke, der kunde ske —, og endvidere er det rigtigt, at den uskyldige saa vidt muligt skal have

Erstatning. Men at gaa saa vidt, som Forslaget gør, at naar man ikke kan dømme vedkommende, er Domstolen beføjet til at give ham Erstatning — det er jo i Virkeligheden Kvintessensen —, tror jeg dog vilde være uheldigt. Jeg tror, det vil svække Anklagemyndigheden alt for stærkt, hvis vi gaar saa vidt, thi allerede nu er jo Anklagemyndigheden med Rette bange for at tage for mange Sager op, fordi den risikerer Frifindelse. I Norge hører man almindeligt, at Politiet ikke er tilfreds med Ordningen. Det siges, at for Domstolene virker den godt, for i de Tilfælde, der kommer frem for Domstolene, er det disse, der træffer Afgørelsen, men for Politimyndigheden er den uheldig. For mange Frifindelser, hvor man har paa Fornemmelser, at vedkommende er skyldig, er nemlig uheldigt, og hvis den paagældende nu, selv om han har været straffet tidligere, oven i Købet skal have Erstatning, vil det være at begrænse Anklagemyndighedens, Politiets Virksomhed alt for stærkt. Derfor synes jeg, at man her maa være meget forsigtig, og at Spørgsmaalet maa behandles i Udvalget.

Se nu f. Eks. det Tilfælde, jeg allerede har omtalt, med Medlidenhedsdrabet. Der saa vi jo en Diskussion om, hvorvidt vedkommende skulde arresteres eller ikke. Desværre havde Dommeren dér ladet sig interviewe; det synes jeg ikke en Dommer skulde gøre. Dommeren har givet sine Præmisses, og dermed maa det være nok. Men naar jeg har sagt det, maa jeg tilføje, at man saa i det hele i den Sag en Mængde Interviews, hvad jeg synes var uheldigt. Pressen kastede sig over alle mulige Mennesker. Den højttærede Justitsminister blev interviewet, men var meget forsigtig i sine Udtalelser, hvad jeg ogsaa synes Ministeren burde være, rent abstrakt. Men foruden et Interview af Dommeren saa man endogsaa, hvad der stødte mig meget stærkt, et Interview af Præsten, og vi har dog den Lovregel, at Præsten ikke en Gang er pligtig at lade sig føre som Vidne med Hensyn til, hvad der er blevet betroet ham gennem Skriftemaal; den anvender vi jo dog ogsaa her i Landet med Hensyn til, hvad der ellers bliver betroet Præsten. At vi, naar vi har en saadan Regel, saa oven i Købet ser vedkommende Præst lade sig interviewe i en Avis, synes jeg er ud over alle Rimelighedens Grænser. Det er maaske vanskeligt for Folk at modstaa i et saadant Tilfælde; jeg vilde ønske, at Pressen var lidt mindre paagaaende, eller ogsaa, at de Folk, som man vil interviewe, sagde: Nej,